

[Mimi Jakobsen]

relse, uanset at der ikke er nogen, der holder af den besparelse – vi holder ikke af den med jobtilbudsafløningen, det kender jeg ingen der gør, men det var det mindste af onderne – så må man være med og sige o.k., så må vi også tage den for at opnå nogle andre ting. Det kan ikke hjælpe noget, at man siger, man kun vil være med til det søde og ikke til det sure.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg vil gerne begynde med at sige til fru Mimi Jakobsen, at jeg er principielt enig i, at sådan er det tit i en forhandling, at man må tage det sure med det søde, og vil man have nogle gode ting igennem, må man også acceptere at betale en pris for det, gå ind for nogle forslag, som er andres, og som man egentlig ikke selv kan lide.

Sådan er det tit, og sådan har det også været med nogle af de aftaler, SF fra tid til anden er indgået i, men det er altid sådan, at den betaling, man yder, skal stå i et rimeligt forhold til det, man synes man får. Hvis man synes, det er i orden, indgår man forliget, og hvis man ikke synes, det er i orden, indgår man ikke forliget. Vel, vi syntes i SF ikke, at tingene var i orden, vi syntes ikke, at der lå et samlet forlig, som gjorde nok ved de hovedproblemer, vi ser i samfundet: arbejdsløsheden, miljøproblemerne osv. Var det forlig tonet frem, og havde vi set, at der var en indsats, som var markant nok, så er det klart, at SF også ville have følt sig presset til at bevæge sig længere ud på nogle områder, som vi normalt ikke har lyst til at deltage i. Sådan er det da. Så det er ikke, fordi SF principielt lukker af for den tankegang, at man er nødt til at tage det sure med det søde, det har vi jo været villige til i andre forlig. Det vil vi også være villige til i fremtiden, hvis vi synes, at det samlede billede er tilfredsstillende set med vores øjne.

Så spurgte hr. Kofod-Svendsen, om det var sådan under forhandlingerne, at SF hele tiden sad og ville have arbejdsløsheden ned og de andre sagde: Nej, nej, nej, det går ikke. Det er vel nok forenklet at sige det sådan, men det var jo sådan, at SF fremlagde det ene forslag efter det andet, men ikke kunne skaffe opbakning til det. Derfor bliver virkningen af det, at arbejdsløshedsindsatsen ikke bliver stor nok. Jeg tror såmænd ikke, der er ret mange partier, der har

det sådan, at de siger: Jamen uha, vi må ikke få arbejdsløsheden ned så hurtigt. Det er vel kun regeringen, som i nogen grad har det synspunkt. Regeringen startede med i forhandlingerne at sige, at nu skulle vi passe på, at vi ikke overophedede økonomien for meget, så regeringen har faktisk lidt det synspunkt. Men jeg vil ikke tillægge nogen som helst andre det.

Kim Behnke (FP):

Siden der er indgået finanslovforlig, har vi hørt meldinger fra regeringen og ikke mindst fra finansministeren, der flot og bramfrit har proklameret, at nu var der en finanslov med hele fem sjettedeles flertal bag, og det var en finanslov, som virkelig måtte være god, for jo større flertal der er bag, jo bedre må finanslovforliget være.

Den opfattelse har vi ikke, og jeg skal nok en gang tillade mig bare sådan på overfladen i hvert fald at referere til den glimrende publikation, som Henning Fonsmark har udgivet om den danske utopi, der netop på særdeles fremragende vis beskriver, hvordan man siden anden verdenskrig har ført landet i uføre, netop fordi man har været mere interesseret i at få store flertal end i, hvilket indhold de pågældende aftaler havde. Så derfor synes vi ikke, at flertallets størrelse i sig selv er nogen garanti for, at det er en god finanslovaftale.

Derfor er det meget mere fornuftigt at gå ind og analysere og se, hvad det så er, partierne er blevet enige om. SF's ordfører, hr. Jes Lunde, har allerede reklameret for det bilag fra den 13. december i Finansudvalget, der viser, at på 37 punkter er SF blevet mere interesseret i finanslovforliget. Til Folketingets oplysning kan jeg sige, at det drejer sig om 35 udgiftskrævende forslag plus 2 forslag, der vedrører indførelsen af CO₂-afgiften.

Dér vil det jo så være nærliggende at sige: Haha – med hr. Svend Heiselbergs løftede pegefinger – dér kan Fremskridtspartiet bare se, hvad man fik ud af ikke at blive siddende ved forhandlingerne. Jeg tror ikke, det var noget problem hverken for Fremskridtspartiet eller for andre partier at sidde ved et forhandlingsbord, hvis det, det gjaldt om, var at komme i tanker om flere udgiftskrævende forslag. Nu er det imidlertid sådan, at det er Fremskridtspartiets opfattelse, at det, der er kunsten, er at finde frem til udgiftsbegrænsende forslag, og dem